

## A RÓZSATÖVIS

A kora tavaszi álmosító napfény a relaxa résein keresztül betűzött az irodába. Jóko abba hagyta a gépelést, és a fény felé fordította fejét. Úgy érezte, hogy szíve mélyén nagy úr tátong.  
– Vajon miért? – motyogta magában. Talán a kor teszi... Éppen tegnap lett huszonnégy éves.

Tegnap este a gyertyafényes szülinapi vacsoránál Maszasi megkérte a kezét.

Éppen jókor. Jóko tekintete visszatévedt a napfényben úszkáló porszemekről az íróasztalára. Ebben a pillanatban főnöke, Negisi egy szál cigarettát húzott ki a dobozából, és miközben írogatott valamit a papírokra, rágyújtott. Negisit hátulról világította meg a nap.

Valahogy érezte a lány, hogy előbb vagy utóbb Maszasi meg fogja kérni a kezét.

A gond az – erősen beleharapott ajkába –, hogy nem szerelmes Maszasiba. De azért szeretete.

– Vádjál már egy picit vidámabb képet! – mondta barátja tegnap este. – Azt hittem, hogy a legtöbb nőnek felragyog az arca, amikor megkérik a kezüket.

– Mintha várva vártam volna? – kérdezett vissza Jóko.

– Hát persze! Valld be, már alig vártad, hogy kimondjam!

– Ne bízd el magad! – mondta Jóko vállat vonva.

– Valójában szívességet tettem ... Legalább háláld meg, hogy férjhez mehetsz, még mielőtt megjelennének a ráncok!

– Aha... – jegyezte meg halkán, miközben lesütötte szemét. – ...talán igazad van.

Szíve azonban nem vert szaporábban. Az utóbbi négy évben talán egyszer sem fordult elő, hogy Maszasi hatására megdobbant volna a szíve.

És ez mégsem jelentette azt, hogy viszonya lett volna más férfival.

– Lassan itt az ideje.

– Hát ja... Mindkettőnknek – mondta Maszasi meglepően meleg hangon.

Ez a melegség áthatotta Jóko lelkét is. Egyrésztől megnyugodott, de másrészt furcsán magányosnak is érezte magát.

Negisi szájában a cigarettáról már majdnem lehullott a hamu. Erről Jókonak eszébe jutott Jean Gabin,<sup>1</sup> akit nemrég a hármaskötetnél látott. Pedig Negisi egyáltalán nem hasonlított rá. Csak furcsa asszociáció volt. Ki tudja, lehet, hogy a szájából kilógó cigi miatt. Ekkor hirtelen leesett a hamu, és bepiszkította az iratokat. Jóko pislogott egyet, és újra elkezdett gépelni.

– Figyu, Jóko-csan!<sup>2</sup> – hallatszott Negisi hangja. Jóko felállt a székéről és odament.

– Menjek el a bankba?

– Hú, honnan tudtad? – kérdezte Negisi, le sem véve szemét a vastag papírkötegről.

– Mert ha a főnök úr Jóko-csannak szólít, biztos, hogy bankról vagy cigiről van szó.

– Igen? Észre se vettem!

<sup>1</sup> Jean Gabin: francia színész (1904–1976). – *A ford.*

<sup>2</sup> Jóko-csan: a Jóko keresztnév becézett alakja. – *A ford.*



- A főnök úr háromféleképpen szokott hívni engem – mondta nevetve Jóko.
- Tényleg?
- Ha Nakano-kunt<sup>3</sup> mond, akkor teáról vagy fénymásolásról van szó. Ha Jóko-csan vagyok, akkor cigi vagy bank, vagy egy lánynak kell ajándékba sálat vennem, vagy pedig a feleségének kell azt hazudnom, hogy túlórázik, és ezért csak későn ér haza, tehát ilyenkor valami magánügyről van szó.
- És a harmadik? – kérdezte Negisi fejét vakargatva.
- Jóko, menjünk inni! Jóko, gyere velem enni!
- Ja, értem – mondta Negisi, miközben pénztárcájából elővette a bankkártyáját. – És most honnan tudad, hogy nem cigiről van szó?
- Hát mert még tizenhét szál van a dobozban – válaszolta Jóko, rápillantva az íróasztalra dobott kék Parliament dobozra.
- Nem semmi, még azt is tudod, hogy tizenhét szál van benne! – nézett föl Negisi Jókóra. A lány egy kicsit elpirult és megvonta a vállát. De vajon honnan tudta? Számára is rejtély volt. Szíve hevesebben vert.
- A szokásos összeget? – kérdezte Jóko, miközben elvette a bankkártyát.
- Hát ja – bólogatott Negisi. – Nem, mégsem, legyen inkább hetvenezer! – javította ki magát.
- Randi lesz megint?
- Hát nem vagy semmi! Te aztán mindenén átlátsz!
- Jóko táskája mélyére csúsztatva Negisi bankkártyáját, és már épp indult volna, mikor Negisi hátulról hozzátette:
- Jóko-csan!
- Igen?
- Ja és hozzá kérlek egy csokor rózsát is!
- Jóko érzései egy pillanatra összezavarodtak.
- Milyen színű legyen? – hangjában ridegség hallatszott.
- Bármilyen megfelel! – mondta közömbösen Negisi. – Válassz olyat, amilyen neked tetszik!
- De hát nem az enyém lesz! Miért jó az, ha az én kedvenc színemet választom? – Jóko kiment az irodából, de szavai még visszhangoztak.

Úgy alakult, hogy túlóráznia kell egy órát. Mások is voltak még az irodában. Negisi asztalán egy óriási csokor bíborszínű róza hevert.

Szándékosan csináltatott olyan nagy csokrot, ami feltűnést kelt az irodában. Már vagy harminc perce nem látta Negisit.

Ekkor megcsörrent az asztalon a telefon. „Maszasi lesz az” – gondolta, és felvette a kagylót.

- Jóko-csan? – szólta bele Negisi hangja. – Ne haragudj, de megkérhetnék valamire?
- Amikor Jóko-csannak hív, biztos vagyok benne, hogy valami kérésről van szó... – mondta mogorván Jóko.
- Milyen rosszkedvű vagy!
- Még szép! Na, mondja minél hamarabb, miről van szó!

<sup>3</sup> Nakano-kun: vezetéknevvel való hivatalos, de kedves megszólítás. – *A ford.*

- Megtennéd azt a szívességet, hogy hazafelé elhozod nekem az asztalomról a rózsacsokrot?
- Itt felejtette?
- Hát ja...
- Hova vigyem?
- Az Ókura bárba – válaszolta Negisi. – Jöhetsz taxival is!
- Sürgős? Csak mert még lenne egy kis munkám – mondta szándékosan undok hangon Jóko.
- Nem, nem kell sietned! – felelte nyugodtan Negisi, majd letette a telefont.

Jókónak forrt a vére a dühtől. Nem tudta, milyen nőről van szó, de hogy neki kell elcipelnie a virágot, az már túlzás! – gondolta.

Biztos volt benne, hogy arról a férjes asszonyról van szó. Úgy rémlett, hogy a férj valami pilóta, és a hónap felét otthonától távol tölti. Előfordult már háromszor-négyszer, hogy titkos randira utaló üzenetet kellett átadnia.

Ha a férj pilóta, valószínű, hogy a nő is valami stewardessféle lehet. Biztos volt benne, hogy gyönyörű hölgyről van szó. Amint felvette tavaszi kabátját, Jóko dühösen felkapta a rózsacsokrot. Nagyon szerencsétlennek érezte magát, amikor az iroda előtt fogott egy taxit.

A bár homályos volt, így nem ismerte fel azonnal Negisi alakját. Lehet, hogy azért, mert egy párt keresett, de a férfi egyedül ült a pultnál. Úgy tűnt, az a nő még nem érkezett meg.

- Jaj, köszönöm! – mondta, és szemével egy üres bárszékre mutatott.

- Nem, már indulok is – válaszolta keményen Jóko.

- Ne légy már ilyen!

- Nem szeretnék egy tiltott szerelemhez gyertyát tartani...

- Van most valami más elfoglaltságod? – kérdezte Negisi, ahelyett, hogy belefogott volna a magyarázkodásba.

- Nem, nincs!

„Ó, ezt elszúrtam!” – gondolta Jóko a válasz után. Fájt neki, hogy olyan nőnek képzelik, akinek péntek este nincs elfoglaltsága.

- Akkor mit szólnál egy kis italhoz? – És Negisi már intett is a pultosnak.

- Ennek a hölgynek lenne valami finom édes ital!

- Vizezve kérem! – szólt közvetlenül a pultoshoz, s Negisire rá se rántott. – De egy pohár után elmegyek.

Negisi némán mosolygott.

- Tényleg hazamegyek egy pohár után!

- Jól van, értem már!

- Nem szeretem, ha valaki pótszernek használ...

- Értem már!

Ekkor már zsúfolt volt a bár. Emberek jöttek-mentek.

A rózsza, melyet öt óra tájt vett, mintha egy picit kókadozni kezdett volna.

Egy nő jelent meg a bejáratnál igazán tavaszias, kötött ruhában. Jóko lopva Negisi arcát figyelte. De úgy tűnt, nem ő a várt nőszemély. Negisi arcvonásai nem változtak.

- Látom, nagyon figyeled a bejáratot! – viccelődött Negisi.

- Nem is figyelem! – mondta Jóko, és reflexszerűen mászott is le a bárszékről. – De most már tényleg indulok. Sajnálom, hogy nem lehetek tovább a pótszere.



– Milyen pótszer? – elfojtott nevetésre utaló ráncok jelentek meg a férfi szeme sarkában.  
– Milyen pótszerről beszélsz?

– Valami nőre vár, nem? – Jóko hűvös pillantást vetett a rózsacsokorra.

– A nő már réges-rég itt van! – Olyan közömbös hangon mondta ezt, hogy Jóko már sarkon is fordult.

Egy-két lépést tett, mikor hirtelen megállt.

– Mit mondott?

– A nő már réges-rég itt van – ismételte meg Negisi –, de úgy tűnik, ma este rossz a kedve, és épp indulni készül...

Jóko szeme Negisiről a rózsára vándorolt, majd egyet pislantva újra a férfit bámult.

– És... ez a virág...

Negisi öblös hangon felnevetett.

– Hát neked!

...énnekem? – teljesen összezavarodott.

– De egy nő fog...

– Az a nő, akire én várok, már itt van!

...én?

Negisi előhúzott egy szál cigit a kék Parliament dobozból, és szájába vette. A pultos óvatosan odanyújtotta az öngyújtóját.

A következő pillanatban Jóko már nevetett. Ez a kacaj a szívéből jött.

– Milyen undok a főnök úr! – morogta Jóko a harmadik vizezett ital után.

– Hagyd már a főnökurazást!

– De mit jelent? Mármint a virág...

– Örök hálám jele a munkáért.

– Csak ennyi?

Negisi vett egy nagy lélegzetet.

– Persze nem csak erről van szó.

Jóko szíve hirtelen hevesebben kezdett el dobogni. Még akkor sem izgult ennyire, mikor Maszasi megkérte a kezét.

– Vajon hányadik alkalom ez, hogy együtt ülünk be valahova inni vagy enni?

– Meg se tudnám számolni...

A mellettük iszogató párocska elment. Miután szemével végigkísérte a távozókat, Negisi hirtelen megszólalt.

– Lefoglaltam egy szobát ma estére.

Egy pillanatra Jóko megrázkódott, mint aki rosszul hall. Lassan ajkához érintette a poharat, és ivott egy kortyot. Szédülés fogta el. Maszasi szavai hatására pedig olyan nyugodt tudott maradni tegnap!

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Negisi lágy hangon.

– Igen.

Ujjai remegtek. Most értette meg igazán, hogy mi volt az, amire eddig várva várt. Érezte, hogy a szívében tátongó űrt valami meleg érzés tölti be. A boldogság szíve mélyéről tört fel.

– Mindig is nagyon különlegesnek tartottalak – mondta Negisi érdes hangon. – De ezt egyszerűen nem tudtam kimondani.

A forró megkönnyebbülés érzése elöntötte Jókót. Végre rájött, hogy az, akit titkon szeretett, nem Maszasi, hanem Negisi volt.

– ...én is szerettem magá...

A szó végén elcsuklott hangja. Úgy érezte, hogy már nem hagy hátra semmit. Megindító csend honolt a bárban.

– A jövő hónapban otthagynom a céget – motyogta Jóko, hirtelen témát váltva.

– Mi? – Negisi a váratlan gondolatra felkapta fejét. – Mit mondtál most?

– Férfjhez megyek – döntötte el végre.

Maszasi képe jelent meg előtte. Olyan érzés volt, mint egy hosszú hajóút után meglátni a szeretett szárazföldet. Vagy olyan, mint észrevenni, hogy egy régi bajtárs áll mellettünk.

– Hát ezzel megleptél – dörzsölte homlokát Negisi. – Nagyon hirtelen jött.

– Eddig a pillanatig én sem tudtam, mit akarok. Éppen az előbb határoztam el. A főnök úrnak köszönhetem.

– Úgy érzem, kikosaraztak... – Negisi hirtelen elsomorodott.

– Dehogysis! Éppen ellenkezőleg! Én mindig is szerettem a főnök urat!

– Én is szerettelek téged!

– Na és pont ezért tudok férjhez menni, mert erre rájöttem.

– Hát én egyáltalán nem értem ezt az egészet! – mondta Negisi még komorabban. – Tehát akkor mi legyen? Felmenjünk a szobába? Vagy nem szeretnél?

Jóko lehorgasztotta fejét, és ajkába harapott.

– Én... – kezdte elhaló hangon a lány – ...álmomban sem gondoltam, hogy ez lesz... úgyhogy izé, idehívtam a barátomat.

– Ide?

– Igen. Hogy jöjjön értem. Mert azt hittem, hogy a főnök úr egy nővel...

– Hát szép! – mondta Negisi élénkebb hangon. – Akkor ezek szerint én voltam a pótszer. Ekkor úgy érezte, a sűrű levegő megfagy körülöttük.

– De én nem tudtam! Ha tudtam volna, nem hívtam volna ide! – Jóko nem vette le szemét Negisi arcáról. – Lehet, hogy nem hiszi el nekem, de én úgy gondolom, hogy ha valami hibát követünk el, akkor azt megbánni sokkal kevésbé nehéz, mint azt, amit nem is követtünk el.

– Hiba lenne, ha lefeküdnénk?

– ...

– Ne haragudj, hogy ilyen durva voltam – váltott hangnemet Negisi. – Hányra jön a barátod?

Jóko az órájára nézett.

– Valószínűleg már itt van a hallban.

Csend.

– Hát akkor menjél csak! – szólalt meg újból, most már nyugodt hangon. Jóko szótlanul leszállt a bárszékről.

Szeme sarkából látta, hogy Negisi cigarettát vesz a szájába. Már épp indulni készült, amikor:

– Itt hagyta valakit!



Negisi odanyomta Jóko melléhez a rózsacsokrot. Ebben a pillanatban egy tövis belefűrdött a lány szívébe.

Jóko átölelte a csokrot, és elhagyta a bárta.

A tövis még mindig a szívében volt.

Maszasi észrevette a lányt, és felállt a kanapéról.

– Honnan van az a csokor? – kérdezte a fiú.

– Kaptam.

– Kitől?

– A főnöktől. Kitől mástól?

– Miért ad a főnököd neked rózsacsokrot?

– Jaj, kérlek, ne értsd félre! Úgy volt, hogy a főnök ma este találkozik valami nővel. De nem úgy alakultak a dolgok, és megmaradt a csokor. Aztán nekem adta.

– Ja... Hát akkor dobd már ki! – mondta Maszasi fintorogva.

Jóko ügyet sem vetett rá, hanem szorosán magához ölelte a rózsacsokrot, és elindult kifelé a hallból.

– Ja, jó, ha tudod, hogy tegnap nem válaszoltam még *yessel* a kérdésedre.

– Tudom.

Így sétáltak ki.

– És? Mi lesz? – kérdezte Maszasi, miközben a taxit várták.

– Mivel?

– *Yes* vagy *no*?

Jóko most sem válaszolt a kérdésre, hanem betemette arcát a rózsák közé.

– Képzeld, a főnök hasonlít Jean Gabinra!

– Nem ezt kérdeztem!

Jóko felemelte arcát a rózsák közül.

– Hát persze hogy *yes*!

A tövis még mindig a szívében volt.

*Pápai-Vonderviszt Anna fordítása*